

RING ÜMBER MUSICAL STORY

Veidi enne jõule sai Estonia Teatris kaasa elada iselaadsele elada sündmusele. 18. detsembril anti Bocki menumuusikali "Viiuldaja katusel" viimane etendus, aga kohe järgmisel päeval (tegelikult — afišil näitamata ka üks päev enne "Viiuldajat") esietendus Porteri "Can-can".

Sellist situatsiooni varasemast ajast ei mäletagi. Ilma eelneva või järgneva päeva esimesena on ju kullisutud äravajunud/kulunud lavastuse viimasel etendusel ja rõõmutatud, et tukk kavast välja läheb. "Viiuldaja" puhul on lugu aga vastupidine. Katusel mängiv viiulimees on veel tais tarmu ning elujõudu. Hea oli veel kord kohtuda nendega, kes oma kõrgtaseme säilitanud esietendusest alates. Kiitus ja tänu soakale Goldele — Helgi Sallole; tema nii erisuguste iseloomude/igatsustega tütardele — Annika Tõnurile, Airi Udrasele, Ülle Toompuule, Reet Paavelile; pesuehtsate kosjamoorile Yentele — Liidia Panovale; eesrindlikule inimesele Perchikule — Neeme Kuningale; abikaasat ihaldavale lihunikule — Ervin Kärvetile; Anatevka vaimsele isale/rabile — Tiit Trallale; tema pretensioonikale pojale — Alar Haagile; fantastiliselt kummituslikule vanaemale Tzeitelile — Marika Poobusele; kohusttäitvale

Peeter Oja ja Ervin Kärvet.

pretensioonikale pojale — **Alar Haagile**; fantastiliselt kummituslikule vanaemale Tzeitelile — **Mariika Poobusele**; kohustäitvale urjadnikule — **Kalju Karaskile** jt. Ent usun, et lavastuse vormisolekule aitas tugevasti kaasa ka varske veri, mis lisandus viimastel hooaegadel.

Eelkõige tüki telg — **Tevje Peeter Oja** kehastuses. Tuumakas töö. Näitleja paneb uskuma oma lihtsa/keerulise piimamehe elufilosoofiasse. Rollikujunduses näeme põnevaid nüansse, ilusaid detaile, eri meeleeolusid. Need vormuvad vaatajat liigutavaks piimameheks **Tevjeks**. Kindlalt lülitusid ansamblisse **Silva Valdt** (**Tevje** üks tütardest), **Mati Vaikmaa** (sümpaatne **Fedka**) jt. Eraldi peab mainima **Villu Valdmaad**, kelle rätsep **Motel** jõudiski kätte saada oma suured unistused — õmblusmasina ja veel ka armsa Tzeiteli (**A. Tõnuri**). **Valdmaa** vokaali- ja tekstiandmise kõrval jääb midagi silmalegi — üllatavalt hea liikumine, kõigi elementide orgaaniline seotus.

“Viuldaja” taseme püsimisel on muidugi põhiline jõuallikas algmaterjal endas, mis kuulub nii-öelda suurte (tõsiseltvõetavate) muusikalide ringi. Meeldetuletuseks: sajandi alguses Ameerikas kujunenud *musical comedy*’ks või *musical play*’ks nimetatud žanr (sisaldab ballaadi-oori, opereti, paröödia, vodevilli, revüü jm. sugemeid) löi täisõide just nende oopustega, mis põhinesid belletristika megatähtede **Shakespeare**’i, **Shaw**’, **Dickensi**, **Alejchemi** jt. teostel.

Ja muidugi aitab kaasa see, et lavastaja **Georg Malvius** on kõik “Viuldaja” koostisosad — muusika, teksti, tantsu — täpselt paika pannud. Etenduse kujundid (kindlalt ka **Eldor Renteri** nupukas kujundus) on õnnestunult leitud, oluline ja vähemoluline imetabaselt tasakaalustatud, temporütm lausa hiilgavalt paigas. Nii võis ülipika etenduse kergelt ja rõõmuga vastu võtta.

Meino Hassalu